
Notes sobre el text i el seu context

- La festa del naixement de sant Joan Baptista ens fa a obrir els evangelis anomenats de la infància.
- Aquests capítols que trobem en Mateu i en Lluc, diferents però amb missatge comú, **presenten la identitat de Jesús** resumint, en certa manera, tot l'evangeli. Igualment pretenen recollir la història d'Israel per mostrar que Jesús n'és l'hereu i que **l'amor fidel de Déu als més pobres, en Jesús es manifesta plenament**.
- En Lc, la figura del Baptista pren un relleu especial en aquestes narracions de la infància. Tots els paral·lelismes que hi ha entre els dos personatges, però, mostren el paper diferenciat de cada un en el projecte salvador de Déu. De Joan se'n canta això: *a tu, infant, et diran profeta de l'Altíssim, perquè aniràs al davant del Senyor a preparar els seus camins* (Lc 1,76). I el mateix càntic, de Jesús, n'anuncia el següent: *Per l'amor entranyable del nostre Déu, ens visitarà un sol que ve del cel, per il·luminar els qui viuen a la fosca, a les ombres de la mort, i guiar els nostres passos per camins de pau* (Lc 1,78-79).

Notes per a fixar-nos en Jesús i l'Evangeli

- Les pinzellades amb les que l'evangelista pinta aquest quadre, dient el que succeeix entorn del naixement del fill d'Elisabet, mostra que **aquest naixement és obra de Déu**, perquè s'acompleix el que l'àngel havia anunciat a Zacaries (Lc 1,5-25): l'alegria "dels veïns" que "la felicitaven" (58), la imposició del nom (60.63), el recobriment de la parla de Zacaries (64), la presència de l'Esperit (80).
  - "El Senyor li havia mostrat el seu amor" (58): es tracta de la misericòrdia de Déu. Cal recordar que Elisabet era estèril. Això, en la seva cultura, suposava ser menyspreada com a dona. Per això **Déu ha estat misericordiós amb ella donant-li un fill. Déu es recorda dels més petits, és misericordiós amb els pobres, amb els menyspreats**. El nom de "Joan" (60.63), precisament, significa que **Déu ha mostrat el seu favor**.
  - Zacaries, el pare de Joan, és presentat com a sacerdot del temple de Jerusalem (Lc 1,5). Per altra banda, l'evangelista sembla que vol que ens recordi alguns personatges bíblics, especialment Abraham, el primer dels patriarques d'Israel. Per exemple, en la resposta que ambdós personatges donen davant la revelació divina que els anuncia la descendència: *Com puc saber que serà així? Jo ja sóc vell i la meva dona també és d'edat avançada* (Lc 1,18); *Senyor, Déu sobirà, com puc saber que l'he de posseir?* (Gn 15,8).
  - En aquest paral·lelisme s'hi expressa que **Déu ha estat misericordiós, no només amb Elisabet, sinó amb Israel**. I el ministeri de Joan s'adreçarà a Israel, anunciant la misericòrdia de Déu i oferint un baptisme de conversió (Lc 3,1-20).
  - La pregunta de la gent: "Què serà aquest infant?" (66), obre expectatives per a descobrir-ho en el mateix evangeli més endavant (Lc 3,1ss). Ara tothom té clar, tanmateix, que "la mà del Senyor era amb ell" (66), que té el favor i la protecció de Déu (Ac 11,21).
  - Joan, que pertany encara al temps d'Israel, inaugura el temps de Jesús. Lluc ho posa en llavis de Jesús més endavant: *El temps de la Llei i dels Profetes ha durat fins a Joan. Des d'aleshores és anunciada la bona nova del Regne de Déu, i tothom s'esforça per entrar-hi* (Lc 16,16).
  - **Hi ha una voluntat explícita dels evangelistes a mostrar, alhora, la continuïtat i la discontinuïtat entre l'Antic i el Nou Testament**. En la presentació conjunta de Joan i Jesús, dels seus naixements i dels orígens de les respectives missions, hi ha una expressió d'aquesta voluntat: tots dos neixen i actuen "en l'Esperit" (80); però **Jesús comença quan acaba Joan** (Lc 3,20-21; 16,16).
- L'últim verset d'aquest text té molts paral·lelismes amb d'altres aplicats a Jesús en aquests mateixos evangelis de Lc: *L'infant creixia i s'enfortia, ple d'enteniment; i Déu li havia donat el seu favor* (Lc 2,40); *Jesús es feia gran, avançava en enteniment i tenia el favor de Déu i dels homes* (Lc 2,52).